

SOPHIE LOUBIÈRE

MOTEL

Černý kafe

motto thriller

Černý kafe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Sophie Loubière
Černý kafe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SOPHIE LOUBIÈRE

Praha 2019

Přeložila Kristýna Dobiášová

*Mé rodině, která vydržela až na konec Route 66.
Všem, kteří si Route 66 už projeli nebo jednou projedou.*

*Za celou cestu pod spalujícím sluncem už neřekl
ani slovo, dokonce i s okny otevřenými dokořán
jsem měl pocit, jako bych byl zavřený v kleci.
Protože to pravé horko vycházelo z mého otce, z pomalého
a ničivého ohně, který v něm nikdy nepřestal hořet.
Když jsme dojeli až k domu, z otce už zbyla
jen hromádka popela.*

Thomas H. Cook, *Stíny minulosti*

I.
POZOR, DĚTI

Váhy (24. 9. – 23. 10.)

Někdy se zdá, že všechno
je jen boj o kontrolu
nad vaším vztahem.

Červenec 1966

Narcissa, Oklahoma

Jalovcové větve nakloněné nad silnici ostýchavě vystavovaly své namodralé jehličí slunečním paprskům. Zašlou silnici provizorně pokrýval okrový štěrk. East Road 150 se kousek před Narcissou křížila se South 540. Postavili tam dřevěný dům s tmavou střechou a šedivými zdmi, mezi houštím a keři si předl ve vlahém dni. Na druhé straně silnice stála schránka na dopisy z vlnitého plechu přibitá na dřevěnou tyč, v jejíchž útrobách se smažil reklamní leták vychvalující vlastnosti nového fritovacího oleje.

Teplota vyšplhala ještě výš.

V nejteplejších hodinách letního dne občas z auta vykoul řidič, který minul nájezd na 69, a zeptal se na cestu rodiny žijící v šedivém domě.

Na 540 se objevil oblak prachu – pick-up Groveových, jejichž farma se nacházela půl míle na sever, tudy projížděl každý den. Důvěrně známé drnčení motoru, ruka přátelsky mávající na pozdrav. Nora Blurová odpověděla z verandy úsměvem a típla cigaretu do reklamního popelníku z bílého plechu.

„Ahoj, Jamesi!“

Vrátila se do obýváku s utěrkou přehozenou přes rameno, srovnala kanape podle konferenčního stolku, oklepala o sebe polštářky a s dokonale rovnými zády se předklonila a zvedla desku komody z lakovaného ořechového dřeva. Vevnitř byl vestavěný gramofon. Nora Blurová opatrně uchopila rameno přenosky. Zapraskaly první tóny. Peggy Lee měla hlas posazený mezi swingem a blues. Ten Nořin k němu vytvářel ozvěnu, jak se žena vracela do kuchyně a pod zástěrou pohupovala boky.

*I'm feeling mighty lonesome
Haven't slept a wink
I walk the floor and watch the door
And in between I drink
Black coffee*

Z východu se na volnoběh blížil zaprášený žlutý Ford Mustang, ze kterého se šířil štiplavý zápach oleje a benzínu. Štěrk pod přehřátými pneumatikami praskal, jako když pukají zrnka kukuřice a narážejí do rozpálené poklice na pánvi. Řidič vypnul motor. Zmítal jím vnitřní neklid, nevydal se hned napospas výhni, ale dopíjel pivo a pozoroval dřevěný dům, šperk schovaný v truhle ze stébel trávy.

Prázdnou láhev odhodil na cestu.

Pod ošoupanými koženými polobotkami křupal štěrk.

Muž si spontánně provětral propocené tričko, poupravit si kšiltovku a přešel ulici k domu. Obnošené džíny ho pomalu pouštěly a vlasy plné vosku se mu lepily na čepici.

Branka nebyla zamčená. Proč taky? V tomhle oklahomském zapadákově se Blurovi nebáli, že by je vykradli. Plot kolem domu sloužil jako ochrana záhonů před zajíci pasoucími po zelenině. Laťky, drcené sluncem a deštěm, plné rezavých hřebíků, trčely ze země jakoby smířeny s osudem.

Muž se opřel do branky a překvapil odpočívajícího psa. Německý ovčák schoulený ve stínu verandy, z ulice neviditelný, se na vetřelce najednou vrhl a vytrhl ho z malátnosti. Vzдорovitě vrčení vystřídalo kvílivé zavytí. Zvíře sebou trhlo necelý metr od svého cíle. Někdo dostal úžasný nápad psa přivázat.

Muž pozpátku vystoupal tři schody až na verandu, aniž od běsnícího zvířete odtrhl oči. Otevřel vnější síťované dveře proti hmyzu a vešel do domu.

Chlad v předsíni ho zaskočil. Byl už od svítání na cestě, do otevřených oken auta mu proudil horký vítr, do rozjitřené mysli se mu zakusoval strach. Na zaprášené kůži ho chladil čerstvý vzduch, dojemný a lehký jako jazzová melodie, která pozvolna plnila dům. Třásl se. Naproti němu schodiště stoupalo k ložnicím. Napravo byl obývací pokoj, z něhož se linula hudba. Zamířil tam, podpatky kladl pomalu na šachovnicovou dlažbu. Muž se rychle rozhlédl po nábytku – hledal něco konkrétního, aniž by věděl co – nějaký povědomý předmět? Nezdržoval se. Obývací pokoj vedl do jídelny ponořené do šerosvitu šrafovaného svislými žaluziemi v arkýřovém okně. Tři zátiší, která paní domu nakreslila uhlem, jej nijak nezaujala. Prohledal komodu, zvedl víko mísy na polévku, otočil se, podrbal se na zátylku, přešel úzkou halu a vydal se do kuchyně.

Dveře byly otevřené.

Několik metrů před ním stála zády k němu žena v zástěře, zaměstnaná mytím nádobí. Prozpěvovala si. Puntíkaté šaty skrývaly spodničku, jejíž krajka vykukovala pod lemem, baculaté odhalené paže se tvarem podobaly vzoru na šatech, černé vlnité vlasy zpevněné sametovou čelenkou jí splývaly jako okvětní lístky. Žena plných tvarů, směsice křivek a slasti od shora až k nízkým podpatkům domácích střevíčků. Muž se přibližoval se směsí žádostivosti a utrpení, hrdlo mu svírala hořkost. Kuchyně byla provoněná skořicovými brioškami.

*My nerves have gone to pieces
My hair is turning grey
All I do is drink black coffee
Since my man's gone away*

Hudba s posledním zaskřípáním ustala. Od vnějších schůdků se ozvala salva štekotu a přehlušila hučení vrtulek větráku na stropě. Žena nechala talíř, který držela v ruce, sklouznout do teplé vody.

„Co je s tím psem?“ zamumlala si pro sebe.

Vykoukla z polootevřeného okna, které vedlo na verandu.

Jakoby zachvění nosních dírek.

Muž zbledl.

Dva dny a dvě noci byl přilepený na sedadlo auta, vařil se, připaloval.

Jeho pach.

Ucítila jeho odporný pach.

Za vteřinu se otočí. Muž vyrazil s nataženýma rukama a prsty stiskl Noře Blurové hrdlo. Kuchyňské rukavice se rozkmitaly jako dvě mûry kolem lampy, lapala po dechu, nemohla křičet, členka jí spadla do napěněné vody a žena se sesula na podlahu.

Domem se teď nesl přehnaně veselý refrén Franka Sinatry. Muž překročil tělo, vyhnul se krvi, která se řinula z otevřené rány na bradě – Nora Blurová si rozrazila čelist o okraj dřezu. Otočil kohoutkem a čerstvou vodou si smácel obličej ulepený od potu.

*I've got you under my skin
I've tried so not to give in*

„Noro?“

Muž si osušil tváře utěrkou na nádobí. Srdce se mu rozbušilo na poplach.

„Noro? Tvůj pes venku šíleně vyvádí.“

Přicházelo to z horního patra. Ženský hlas otupělý ospalostí. Muž přešel pohledem po místnosti – na lince koukaly z dřevěného podstavce kuchyňské nože. Vybral si jeden tak akorát do ruky a přilepil se na zeď vlevo od dveří. Schody skřípaly jeden po druhém.

„Jsi tu, Noro?“

Vetřelec vyrazil z kuchyně a vrhl se na ženu stojící u schodiště. Matilda Jeffersonová spustila děsivý jekot, než jí čepel otevřela hrdlo. Spadla naznak na spodní schody, šaty povytažené na stehna, a křečovitě se třásla.

Muž udělal krok zpátky. Nejen kvůli tomu množství krve. Něco ho zarazilo. Jeho oběť měla zakulacené břicho. Nechutí se mu sevřelo hrdlo. Sundal si kšiltovku, dlaní si odhrnul pramen vlasů, zaklel a vrhnul se do obývacího pokoje.

*Don't you know you fool, you never can win?
Use your mentality, wake up to...*

Gramofon padající na koberec. Lampa roztříštěná o zeď. Obraz plachtící přes pokoj. Muž vztekle rozerval kanape, než ho převrátil, a poničil tak noční stolek.

Tretky rozmístěné po nábytku se zřítily k zemi i s krajkovým ubrusem. V tu chvíli ji uviděl v rámu dveří.

Malou holčičku.

Brunetku.

Sotva šestiletou.

Desmond Blur osvobodil sestřenici. Byla vzteky bez sebe. Přivázal ji ke sloupu stodoly pod záminkou, že jí ukáže špiónský trik, jak se snadno dostat z pout. Sám jí to před chvílí zapáleně předváděl. Ohromená Samantha Jeffersonová s hrou souhlasila. Nemyslela si, že toho špión využije, políbí ji a bude jí osahávat prsa. Třela si zápěstí jedno o druhé a sténala.

„Povím to mámě!“

„Když to uděláš, řeknu té svojí, že jí kradeš stuhy z truhly na šití.“

Desmond, příliš zaměstnaný osaháváním sestřenice na seně, dobře slyšel vytí psa. Nebylo to ale poprvé, co se Clyde takhle div neuštkal. Zajíc pobíhající po zahradě nebo traktor na silnici ho dokázaly dostat do transu.

„Desi, slyšels to?“

„Asi ségra.“

„Proč takhle křičí?“

Děti přešly k vikýři stodoly. Seno jim neklidně šustilo pod nohama. Odstranily pavučiny a přiblížily obličje k zaprášenému oknu. Z toho, co viděly, je polila hrůza.

V zahradě u houpačky byl neznámý muž s rukama od krve. Vetřelec se s nožem v ruce dlouhými kroky blížil ke Cassie Blurové, která před ním kličkovala, aby ji nedostihl, vlnité vlásky jí poskakovaly na ramenou. Samantha si rukou zakryla ústa, aby nekrečela, Desmondovi se zrychlil dech. Dívčin obličej zrudl plácem a ona zasténala.

„Ublížil mamince!“

„Samantho, teď není vhodná chvíle na brek.“

„Chci vidět maminku.“

Desmond ji popadl za ramena. Sice byl o tři roky mladší, ale skoro stejně velký jako sestřenice.

„Dívej se na mě,“ poručil jí. „Podívej se sem!“

Dívka zadržovala slzy a upřela pohled do chlapcových modrých duhovek.

„Nesmíme jít do domu.“

„Ale...“

„Říkám ti, že ne!“

Najednou byl Desmond u dřevěného schodiště vedoucího do přízemí stodoly.

„Nenechávej mě tu, Desmonde, nenechávej mě samotnou!“

„Poslouchej, Sam, slezeš po žebříku, proplížíš se kolem stodoly a dostaneš se k domu zezadu. Potom odvážeš Clyda a poběžíš rovnou k farmě Groveových.“

Ze zahrady se ozval další Cassiin výkřik. Desmond na sestřenici zařval:

„Utíkej, utíkej!“

Dívka poslechla. Třásla se a snažila se překročit otvor, kterým se podává seno, a zatímco jednou nohou stoupala na venkovní žebřík, Desmond přeskočil poslední stupínky schodiště. Ztratil rovnováhu a svalil se na zem, ale okamžitě se zvedl a vyrazil k záhonům, v letu popadl otcovu těžkou sekeru zaseknutou ve velkém špalku před stodolou. Pod tíhou nářadí zpomalil, ale směs děsu a vzteku ho hnala vpřed.

„Teď jsi pánem domu. Svěřuji ti na starost mámu a sestru.“

Slova, která Benjamin Blur vyslovoval pokaždé, když vyrážel na cestu, ho už netěšila, přišla mu spíš jako špatný vtip na adresu osmiletého usmrkánka. Otcova dlaň, která Desmonda vždy pohladila, mu nedokázala předat žádné zvláštní schopnosti. Pokud by se jeho matce nebo Cassie něco stalo, byla by to jeho vina. Měl otce poslechnout.

Neměl psa přivázat.

Zaslechl další výkřik, dlouhý a pronikavý. Desmond dýchal přes zaťaté zuby a ohrnuté rty. Marně bojoval se zoufalou chutí brečet.

Muž se objevil deset metrů po jeho pravici, prohnutý v zádech se blížil k domu a v zaťatých rukou táhl Cassie za vlasy jako loveckou trofej. Desmond, oslepený žhavým sluncem, před sebou rozpoznával jen jednolitý stín. Rozběhl se k němu, rozmáchl se, a když se mu zdálo, že je ve správné výšce, oběma rukama namířil na břicho sekerou a udeřil.

Ostří projelo pravým horním stehnem, než sekera spadla na zem. Muž zachrčel a pustil dívčiny vlasy, hlava jí spadla do trávy. S pokrčenýma nohama si jednu ruku tiskl na místo, kde mu rudly džíny, a měřil si mladého útočníka, zadýchaný jako šelma, kterou někdo překvapil u kořisti. Desmond ustoupil o tři kroky zpátky. Proti světlu se mužův obličej schovaný pod kšiltovkou změnil na pouhou čelist. Z hrdla se mu vydral chraplavý zvuk.

„Parchantskej zmetku!“

Levou rukou hodil nožem, jako se psovi hází kost. Desmond krátce zakřičel, chlapecký výkřik vytrácející se do prázdna, který s sebou odnesl i oblohu vybledlou žhnoucím sluncem. Než světlo vystřídala tma, dokud mu utrpení neparalyzovalo tělo a sluch, viděl, jak se nad ním muž naklání, a v dále zaslechl vzteklé vrčení běžícího psa.

V levé paži mu ostrá bolest vystřelovala od podpaží až k plícím. Desmondovi byla zima a z houpání sanitky se mu chtělo zvracet. Někdo se ho snažil uklidnit a přidržoval mu kyslíkovou masku u obličeje.

„Drž se, chlapče. To bude v pořádku.“

Dítě sotva dokázalo zvednout víčka a v uších mu hučelo.

Ječení sirény se vracelo ozvěnou.

Před očima měl stále obraz zkrvavených rukou.

Čí to je krev? Máma, kde je jeho máma? A teta Matilda? Zadržela policie vraha? Prokousl mu Clyde krk tak, že vykrvácel jako zajíc?

Ze sestry ležící na druhých nosítkách spatřil nohy vykukující zpod prostěradla. Cassie měla jen jeden sandál. Dvě osoby v lékařských pláštích stály zády k Desmondovi a nahlas počítaly. Nožky se čas od času pohnuly, houpané kymácením jedoucího vozu.

Jedna noha bosá, na druhé červený sandál, poslední obraz sestry, který Desmond viděl.

Beran (21. 3. – 20. 4.)
Stále máte své osobní boje.

Prosinec 1972
Lincoln Park, Chicago, Illinois

Spirály kouře u stropu bledly. Ve špatně naladěném bakelitovém televizoru zastrčeném mezi toastovačem a varnou konvicí hrály reklamy na vybavení domácnosti. Na kuchyňském stole vytvářely hrnek kávy, krabička cigaret a popelník směšný trojúhelník. Nora Blurová seděla s jedním loktem pokrčeným pod sebou, druhým se opírala uprostřed geometrického tvaru. Vlasy stažené do ohonu, které ze samoty přišly o lesk, pohlcovaly slunce. Vyhublé ruce vypovídaly o malé chuti k jídlu. Se zkříženýma nohama a kulatými zády si automatickým pohybem přikládala cigaretu ke rtům. V bledě růžovém županu utaženém v pase a s tlustými ponožkami shrnutými ke kotníkům vypadala jako umělci z music hallu, které člověk občas zahlédne v divadelním zákulisí, jak s prázdným výrazem sedí na stoličce unavení z přemíry tance. Když ji nezaměstnávala cigareta, Nořina pravá ruka klesala pod stůl a hledala útěchu – Clyde strkal čenich do dlaně paničky ve snaze ji povzbudit. Když vyháněl vraha, ztratil pes víc než kousek ucha – z jeho levé zadní packy zbyl jen pahýl. Poskočil, když zaslechl zvuk klíče v zámku. Zaštěkal a dokulhal až

ke vchodovým dveřím bytu, kde za odměnu dostal pohlázení od svého mladého páníčka.

„Mami? To jsem já.“

Desmond našel matku ve stejné poloze, jako když ji včera kolem půlnoci opouštěl. Nejprve vypnul televizor. Sundal si rukavice a vlněnou čepici, položil je na stůl s taškou s nákupem a potom matku políbil.

„Ahoj, mami.“

„Ahoj, miláčku,“ pronesla nakřáplým hlasem.

„Spala jsi v noci?“

„Myslím, že trochu... Jsi promrzlý, Desmonde.“

„Na jezero padá sníh. Snídala jsi?“

„Víš, že ráno nemám nikdy moc hlad.“

Mladík vzal do ruky popelník, vysypal jeho obsah a vrátil ho na stůl.

„Musíš jíst, mami. Vzala sis léky?“

Nora se podrbala na zátylku.

„Vzala jsem si je...?“

„Máš bolesti?“

„Dá se to.“

„Tak sis je vzala. Koupil jsem slaninu a vejce. Taky jsem ti přinesl noviny.“

Položil *Chicago Sun Times* na příborník – Nora si je prolistuje později. Vyskládal nákup do poliček, dal vařit vodu a zuby roztrhl balení toastového chleba. Jeho matka nehybně pozorovala nerezový dřez.

„Táta nevolal?“

„Víš dobře, že vředycky volá večer.“

„Ale kolik je hodin?“

Nora otočila napjatým krkem. Hodiny pověšené na kuchyňské zdi za ní ukazovaly 9 hodin a 43 minut. Pokrčila obočí.

„Nerozumím tomu. Ještě je světlo.“

„To je normální, vzbudila ses brzy, je teprve ráno.“

Pro Noru se následky útoku neomezovaly jen na fyzické poškození. Pronikly jí hluboko do duše, narušily dokonce její vnímání času.

„Aha. Že nejsi ve škole?“

„Je neděle. Mami, tvoje cigareta...“

Popel padal na župan, který hrozil, že se každou chvíli rozváže. Nora se omluvila jako malá holčička.

„Nic to není, jenom popel,“ povzdechl si mladík, „měla by ses osprchovat, než připravím jídlo.“

„Ty... nechceš, abych ti pomohla?“ navrhla mezi zakašláním.
„Můžu se postarat o vejce.“

„To je dobrý, zvládnou to. Běž ze sebe udělat krasavici.“

Nora se zvedla, utáhla si pásek od županu a courala se až ke kuchyňskému oknu. Najednou jí obličej prosvítil úsměv. Pod bradou měla stále patrné jizvy po stezích.

„Máš pravdu, na jezero sněží. Je to nádhera.“

Desmond rozklepl čtyři vejce do misky.

„Najíme se a půjdeme se projít? Co si vzít skicák? Co ty na to, Clyde?“

Pes zvedl k pánovi oči plné naděje a pak se otočil k paničce. Přestal vrtět ocasem.

S obličejem přiloženým k oknu Nora plakala.

Duben 1973

Desmond pozoroval otce, jak si balí kufr – vyžehlené košile, navoskované boty chráněné hedvábným papírem, kravaty stočené v černém látkovém pytlíku, ponožky složené a srovnané vedle pásků, toaletní taška a krabička s elektrickým holicím strojkem schované pod tmavě modré pyžamo, trenýrky uložené na dně, každý předmět měl své místo v přesném pořadí. Obleky, které teď výstavně visely na dveřích skříně, pocestují na zadním sedadle Pontiaka Cataliny na ramínku a v ochranném vaku. Benjamin Blur zůstal v Chicagu jen několik dní. Jeho synovi se vůbec nelíbilo, že vyráží takhle brzy znovu na cestu. Když byl Desmond rozzlobený, ozývalo se jeho zranění. Zajel si rukou do levého podpaží a konečky prstů si přes svetr masíroval jizvu.

„Kam jedeš?“

„Do Nového Mexika. Santa Fe.“

Na posteli vedle kufru ležel otevřený silniční atlas. Na nočním stolku trůnil kožený diář, do kterého si Benjamin Blur zapisoval schůzky. Kufřík s katalogy ubrusů a jídelních servisů vyčkával u vchodu, připraven na velkou cestu.

„Není nuda prodávat domácí vybavení z druhé ruky?“

„Ne. Vynáší to. Platí ti to školu.“

Desmond polkl. Co se přestěhovali do Chicaga, rodiče bydleli v oddělených pokojích. Otcova ložnice byla strohá, bez jakýchkoliv osobních věcí kromě jeho portrétu z profilu, který Nora namalovala tuší chvíli před svatební cestou, byl na něm mladý a arogantní. Žádná rodinná fotka, která by rozveselila zdi. Hnědé záclony ladící s přehozem místnost ztmavovaly. Benjamin Blur si povzdechl.

„Promiň, synu.“

„Tati, já už dál nesnesu, jak brečí.“

„Já vím. Potřebuje čas.“

„Když tu nejsi, celé dny nic nedělá. Sedí a čeká na tebe.“

„Poslouchej, připadá mi, že je na tom matka lépe. Řekla mi, že ti chce na večer udělat koláč.“

„Když si posledně vzala do hlavy, že udělá vajíčka, podpálila pánev.“

„Podle mě je dobře, že se chce dát znovu do vaření.“

„Co je za den?“

„Středa. Proč?“

„Datum.“

Desmondův otec se na chvíli zamyslel, než zavřel kufr, musel přitlačit oběma pěstmi, než se ozvalo známé cvaknutí zámků.

„Patnáctého dubna,“ řekl.

„Cassiiny narozeniny.“

Mladík si poklepal ukazováčkem na čelo.

„Máma ztratila pojem o čase, ale v hlavě jí všechno zůstalo.“

Otec se chopil diáře, popadl obleky a kufr, nedočkavě chtěl opustit pokoj. Desmond se zády opíral o zárubeň dveří.

„Někdy si říkám, že by byla šťastnější, kdybychom zůstali v Narcisse.“

„Neříkej hlouposti, Desi.“

Mladíkovi zela v srdci díra jak na nedělních kalhotách po hrůzné vzpomínce na jeden podzimní den ochlazovaný svěžím vánkem – lidé přicházeli a odcházeli, jak se jim zlíbilo, do domu v Narcisse, okna a dveře zůstávaly nestydatě otevřené. Někteří nosili krabice, jiní osahávali nohy nábytku nebo vy-
zobávali předměty rozložené na dekách v zahradě. Dokonce se našly i děti, které se vrhly na houpačku, slepé k neštěstí, jež tu prožila malá holčička. Vystavený skromný majetek Blurových, zposvátněný jako mnoho jiných památek na dramata, byl rychle rozebraný. Hudební desky nechala Nora Blurová ženě vedoucího drogerie v Aftonu. Kromě zoufalství si do Chicaga nic nevzala. Byt jím byl prosáklý, a ona zatahovala záclony na oknech, stejně jako lidé zahalují zrcadlo, když už se nechtějí dívat na člověka v něm.

Benjamin položil kufr a dojatě dal synovi ruce na ramena.

„Nemám na vybranou, rozumíš? Zavolej strýci Thomasovi, jestli se to zhorší.“

„Tati...“

„Nekomplikuj to.“

„Něco ti vypadlo.“

Desmond z béžového koberce sebral fotografii vypadlou z diáře. Snímek byl starší. Mladík s účesem na ježka se vzdorovitě díval na fotografa.

„Kdo je to?“

Otec zbledl.

„Prosím tě, vrať mi tu fotku.“

„Ale co je to za kluka? Proč máš jeho fotku?“

Benjamin Blur si schoval snímek do kapsy u košile.

„Pomáhám jedné zákaznici. Její syn utekl z domova. To je celé.“

Povzdechl si. „Už vážně musím jít.“

Desmond ustoupil, aby otec mohl projít, a zkrřížil ruce na prsou, nepřesvědčený tím, co se mu podomní obchodník snažil

prodat. Když potom zaslechl štěkot psa v předsíni, hlasitě zavolal: „Benjamine Blure, nezapomeňte před odchodem políbit manželku! Ne jako poslední!“

Ryby (20. 2. – 20. 3.)

Zatím nespouštějte kotvu,
držte se dál od vody.

Červenec 1973

Santa Rosa, Route 66, Nové Mexiko

Horký vítr v poušti sotva pohnul záclonami. Zdi pokoje krášlily motivy promítané přes ně jako stínové divadlo. Na kraji postele, vždy jen na kraji, ležel muž s rukou položenou přes obličej, vystavoval hrud' vzduchu ochlazenému ventilátorem zakrytým vlhkým prádlem. Zpocené tělo se mu jantarově lesklo, po horní části pravého stehna se mu táhla dlouhá jizva. Suzann držela zdviženou hlavu na polštáři, změť zrzavých vln jí padala na ramena a prohlížela si nahé tělo muže, se kterým se právě zuřivě a spontánně pomilovala. Muže, o kterém si jako naivní hrdinka televizního seriálu představovala, že jednou bude nosit jeho děti. Takový ten svůdný typ jako doktor Michael Rossi,¹ který také dokázal vyvolávat jen zlost. Nebylo pochyb o tom, že mu nikdy předtím neposkytla tolik slasti, protože až teď se mu oddala poslušně a bezpodmínečně. Bude mít na co vzpomínat, až bude spát opřený o ledovou zeď vězení.

¹ Hrdina amerického seriálu *Peyton Place*.

Suzann Owensově nikdo vyhrožovat nebude.

Nikdo neměl právo ji fackovat.

Ani muž jejího života.

Potichu vstala, vzala balení mentolových žvýkaček z nočního stolku a dvě dražé si dala do pusy. Bolest na levé lícni kosti jí zkřivila obličej. Minulý týden ji uhodil tak silně, že sebou praštila o příborník v obývacím pokoji. Zákazníci U Bernieho si dělali starost, když měsíce sledovali, jak věčné „zaměstnan-kyni měsíce“ modrá tvář. Musela jim s denní nabídkou podávat i malou lež. Od té doby se Suzann ke svému muži chovala mírně, vřele, bez jediného křivého slova.

Když si oblékala neglizé z růžového hedvábí, při kontaktu s látkou jí ztvrdly bradavky. Odešla z místnosti. Zahradní hadice změkklá horkem se vlnila na okraji bazénu, div že o ni nezakopla. Muž ji zase zapomněl uklidit, stejně jako se vyhýbal všem domácím pracím od doby, co ho parta motorkářů nechala zkrvaveného u čerpadel na benzinové stanici. Trpěl hroznými bolestmi hlavy, „horšími než mají ženské“, stěžoval si.

Na vodní hladině se odráželo slunce. Žádný vír, žádný dětský křik nenarušil klid. Suzann věděla, že se jejich vztah chýlí ke konci, zbývaly už jen podezření a výčitky. Neglizé se rozprostřelo na lehátko, ve vedru bylo především potřeba se osvěžit. Suzann narušila odlesky na hladině, když se ponořila až po krk. Během několika temp si uspořádala myšlenky – později, než půjde do práce, si zajde promluvit s šerifem Doniphonem. Řekne mu všechno, co ví – že ten hajzl zabil Billa Whitalkera a Dominguese Barbosu. Muž, který se na ni vyhoupl jako na vor ze strachu, že ho odnese proud, ji nenechá nikdy jen tak odejít. Teď je řada na něm. Suzann se dlouze nadechla a ponořila se pod vodu. Neviděla ho stát na kraji bazénu s lopatou v ruce, jak klidně čekal, až se plavkyně vynoří.

Březen 1974

Nora spolykala víc léků než obvykle. Skoro se potácela do obýváku, málem upadla, přidržovala se opěradla sedačky, aby se nemotala. Telefonický hovor s manželem šel od desíti k pěti.

„Uklidni se... uklidni se, Bene. Ale ano, rozumím.“

Benjamin Blur zuřil – za bílého dne mu na parkovišti restaurace v Novém Mexiku ukradli pontiac a jeho ženě bylo, zdá se, jeho neštěstí jedno. Zásoby zboží na předvádění, složky klientů, katalogy, objednávkové bloky, zavazadla, papíry od auta, všechno zmizelo. Telefonoval z budky jen v košili – *green chilli* ho bude stát daleko víc než tři dolary. Nora ho poslouchala, než zničeným hlasem zamumlala:

„Najdi si práci v Chicagu, Bene. Už ses nám, svému synovi a mně, tak vzdálil. Prosím tě o to. Buďme zase normální rodina, alespoň kvůli Desmondovi.“

Benjamin požádal ženu, aby mu vysvětlila slova *rodina* a *normální*, než zavěsil. Nora se doplížila až k synovu pokoji, zaškrábala na dveře nehty a čekala, než jí rozespalý mladík dovolí vstoupit. Podlaha jí pod bosýma nohama mírně praskala. Lehla si na postel, schoulila se k Desmondovi, snažila se

uniknout vlastnímu vysílení. Chlapec roztáhl paže a pomalu ji kolébal. Matčiny slzy smáčely polštář.

„Obávám se, že nás tvůj otec opustí.“

„Ale ne, mami.“

„V jeho životě je jiná žena, jsem si jistá.“

„Nikdo takový není.“

„Neopustíš mě, vid? Mám už jenom tebe.“

„Já vím.“

Nora trpěla nespavostí. Už se jí nezdály sny. Noci se zkracovaly až ke svítání. Ve dne pila kávu, večer po večeri alkohol. Opíjela se v kuchyni jemným a sladkým likérem, nalila do sebe vše až do poslední kapičky na okraji sklenky a poslouchala ozvěnu metra v Lincoln Parku, s rukou na papírovém bloku, na němž nebylo nic kromě ubohých náčrtů bez perspektivy. Když se utápěla v emocích, a to mohlo trvat hodiny, přecházela dlouhými kroky po bytě nebo se po hlavě vrhala do domácích prací a nadávala si.

Tak jí Desmond napustil vanu.

Svlékl ji.

Pomáhal jí ponořit do vody unavené tělo.

Potom jí podal krabičku od sušenek. Tu, do které Nora pečlivě uklízela pohlednice, jež manžel naškrábal cestou po Route 66. To nejlepší z fotografických montáží v agresivních barvách ozdobených dvěma zářivými čísly. Z těchto krátkých vzkazů vytvářela básně k přednesu.

Myšlenky se mi z Matky silnic toulají k vám.

Nastydl jsem v Illinois.

Nakonec se vrátím 3. nebo 4.

*Ta nová značka strýčka Thomase dělá tabák
v Kalifornii.*

V Missouri je nesnesitelné horko.

*Myslím na vás každý den.
Neodkladné opravy motoru, nečekejte mě před 26.
Našel jsem nové vánoční útočiště v Arizoně.
Budu zpátky na synáčkovy narozeniny.
Polibky z Amarilla.*

Nebylo výjimkou, že když se Nora zklidnila, usnula, nechala krabičku spadnout na zem a její obsah vykreslil novou mapu Spojených států, jejímž obrysem byla koupelnová podložka.

Desmond o tom s nikým nemluvil.

„Je to naše tajemství.“

„Ano, mami.“

„Jsi takový můj chlapáček.“

„Ano, mami.“

„Jenom můj chlapáček.“

„Musíš spát.“

Škola pro něj představovala jistotu a svobodu, knihy boží únik.

V sobotu chodil Desmond do knihovny, půjčoval si noviny, romány a časopisy, kterými listoval na místě nebo si je četl v parku na lavičce. Kvůli zranění se musel vzdát většiny sportů kromě jízdy na kole a běhu. S radostí zajížděl rukou pod dívčí halenky, ale málokdy přišel na druhé rande, bál se, že se na něj dívka upne a brzy olemuje své řasy fádními slzičkami.

Na žádost šerifa Talbota, který měl na starost vyšetřování dvojité vraždy v Narcisse, mladík pravidelně docházel na nejbližší policejní stanici. Prohlížel si záznamy podezřelých z kanceláře kriminálního vyšetřovatele ve snaze poznat muže z neděle v červenci 1966. Ještě několik let poté vyrážel na komisařství a se školními sešity v ruce čekal v hale, potkával na lavici zoufalce jako některé bezdomovce a rodiče dětí, které utekly, čekající, až je přijme policista, pečlivě studoval každý obličej, včetně těch policistů, a ke všem si představoval dramatický

příběh v podvědomé snaze sdílet a přeměnit svou tragédii v banálně uklidňující bezvýznamnou historku.

Otočení klíčem v zámku pro něj znamenalo konec světlého dne bez matky, úniku.

Nebyl si jistý kdy, ale věděl to.

Věděl, že ho jednou probudí Clydovo pronikavé kňučení.

Najde ji někde v bytě.

Ani v posteli, ne, ani roztaženou na podlaze v jejím pokoji, ale dál, v obýváku nebo v kuchyni, zdánlivě spící na židli, čelo opřené o umakartový stůl, paži skrčenou pod hlavou, srdce příliš otupělé a unavené, než aby sneslo další skleničku, třicet devět vykouřených cigaret v popelníku.

Panna (24. 8. – 23. 9.)

Víte, co vás stravuje zevnitř.

Srpen 1975

Doolittle, Missouri

Horký vzduch z plastového ventilátoru jí lepil vlasy k zátylku. Při hlasitém zazvonění nadskočila. Annie Batesová si utřela ruce do zástěry, ale zůstala nehybně u dřezu. Z okna v kuchyni měla jasný výhled do zahrady, která lemovala její dům. Houpačka zavěšená na zrezivělý rám se mírně nakláněla.

„Mami, telefon!“

Trávník začínal žloutnout, na déšť se čekalo od června. Paní Batesová přešla obývací, kde seriál *Tom & Jerry* rozptyloval jejího syna Briana. Požádala ho, aby televizi ztišil, poupravila si sponku ve vlasech a zvedla sluchátko ve vchodové hale.

Muž volal v předjednanou dobu.

Brada Annie Batesové se nadvakrát zanořila do tuku na jejím krku.

„Ano, rozmyslela jsem si to... Mám zbytek platby.“

Otočila hlavu směrem k sedačce, kde se její šestiletý syn cpal svačinou s ubrouskem uvázaným až kolem ramen. Ruce měla vlhké a nad pusou se jí perlil pot.

„Vím to. Byla jsem ráno v bance. Mám ten zbytek, o který jste žádal... Kde?“

John's Modern Cabins u výjezdu z města. Annie to tam znala. John Dausch koupil ty bungalovy v mlázi za zlaté éry Route 66, než dálnice z této oblasti odklonila turisty. Od smrti majitele před třemi lety byly boudy opuštěné a odsouzené k rozkladu a vandalismu.

„Poslední bungalov nalevo... budu tam... domluveno.“

Špatně se jí dýchalo, jako by jí hrudník svírala neviditelná pouta.

„Prosím vás,“ žádala tichým hlasem, „Jsou to peníze na nájem. Už mi nic nezbyvá...“

Muž pár vteřin počkal, než zavěsil.

Annie Batesová začínala v šest večer v Maid-Rite na Kingshighway Street v Rolle. Oblékla si červenobílou uniformu a nasadila naškrobenou čelenku, naličila si rty, naplnila tašku bankovkami, které schovávala na dně krabičky s natáčkami, umísťovala tašku pod sedadlo spolujezdce a posadila syna dozadu. Polyesterovo-bavlněná uniforma servírky ještě zdůrazňovala její nadváhu způsobenou starostmi, kterými Annie Batesovou sužovali muži, počínaje Brianovým otcem, který odešel do Vietnamu v roce 1968 a nikdy se nevrátil. Čelenka s logem fast foodu kontrastovala s jejími havraními vlasy.

„Proč teď jedeme k tetě Kathy?“

„Musím ve městě něco nakoupit.“

Annie přijela do Rolly za deset minut, aniž by celou cestu spustila své dítě z očí ve zpětném zrcátku. Brian netečně snil na sedadle. Jako téměř každý večer si přijede pro spícího a do pyžama převlečeného syna po službě kolem jedenácté večer. Annie si vyměnila několik slov se sestrou a vydala se po silnici na Arlington. Slunce sláblo a vytvářelo na obzoru naoranžovělý val.

Udělala přesně to, co po ní muž chtěl. Zaparkovala vozidlo na polní cestě stranou od staré silnice a šla svižným krokem

po drsném asfaltu až ke sjednanému místu. Suchá tráva se jí dostávala do červených kožených bot a štípala ji přes kotníčkové ponožky. Došla až k poslednímu bungalovu nalevo, zkontrolovala si, že ji nikdo nesledoval, a strčila tašku s penězi pod schůdky. Byla zalitá potem. Chvilí poslouchala zvuky z mláží přehlušované cvrkotem. Vůni dubů a jalovců přebíjel kyselý pach odřených suchých latěk používaných na stavbu bungalovů.

Muž si určitě pro peníze přijde později.

Povzdechla si.

Proklínala chvíli, kdy se jejich pohledy setkaly, když mu s úsměvem přes pult podávala hamburger Maid-Rite. Na oplátku jí dal vizitku. Později na parkovišti fast foodu, když měla přestávku, jí nabídl cigaretu. Přijala. Byl přitažlivý, pozvala ho k sobě. Toho dne připravila Annie oranžádu a Brian dostal krásnou reklamní klíčenku do sbírky. To bylo před půl rokem.

Několik metrů od ní zapraskaly větvičky, roztrásla se.

„Je tu někdo?“

Listí ochablo letní otupělostí. Nic se kolem ní nehýbalo až na roj mušek vzrušených její slanou kůží. Annie Batesová došla ke staré opuštěné cestě, srdce jí bilo jako o závod, chtěla se co nejrychleji dostat zpět k autu. Poslední paprsek slunce dopadal vodorovně na asfalt jako maják protrhávající soumrak. Snadno oslní řidiče příliš rychle přijíždějícího z opačného směru. Stopy pneumatik, které později zaznamenal zástupce šerifa Rooster J. Cogburn, naznačovaly, že se vozidlo zastavilo třicet metrů od oběti, poté co ji srazilo.

Září 1976

Restaurace Lou Mitchells, 565 West Jackson blvd, Chicago

Otec a syn sedící v kóji s koženkovými lavicemi si oba objednali „nejlepší snídani na světě“. Čekali dvacet minut, než teplé talíře dorazily ke stolu. Desmond nepřítomně srkal jablečný džus a otec se mezi loky kávy snažil o konverzaci.

„Co škola?“

„Jde to.“

„Při práci v knihovně máš dost času na učení?“

„Zvládám.“

„Nechtěl jsi vafle spíš než lívance?“

„Nemám rád vafle. Cassie se po nich mohla utlouct.“

Současně se jim zjevil dívčin obličej a ztratil se v propastném tichu. Desmond odložil sklenici na stůl a hrál si s brčkem.

„Tati, musím se tě na něco zeptat.“

„Poslouchám.“

„Týká se to fotky, která ti tehdy vypadla z diáře.“

„Jaké fotky?“

„Toho kluka, co utekl. Syn jedné z tvých klientek.“

Benjamin Blur překvapeně zvedl oči nad hrnek kávy.

„Ty si to pamatuješ?“

„Asi mám dobrou paměť.“

„Co chceš vědět?“

„Našel jsi ho?“

„Koho?“

„No toho kluka, co utekl.“

Desmondův otec si povzdechl. Šálek se mu otáčel mezi prsty.

„Ne... Obsluha si dává na čas.“

Otočil hlavu směrem ke kuchyni, pohledem hledal servírku, která se jim představila jako Jessie a řekla, že jim bude s čímkoliv nápomocná. V neděli ráno byla restaurace plná obvyklých nenasytných zákazníků. Roznášení se protáhlo. Desmond neměl moc hlad, ale věděl, že otec nesnáší čekání. Byl dochvilný, ať už musel ve starém pontiacu ujet jakoukoliv vzdálenost kvůli schůzkám mezi Los Angeles a Chicagem. Předpokládal tedy, že ho obslouží rychle, když je kuchyň méně než patnáct metrů od stolu. Otevřít teď téma chlapce na fotografii vypovídalo o synově strategii – zaútočit na zvíře, dokud je na číhané. Roky měl obrázek toho chlapce před očima jako záhadu, kterou měl strach rozluštit.

„Spal jsi s matkou toho kluka?“

Benjamin Blur si vyčistil krk. „Prosím, Desi.“

„Netýká se mě to, je to tak?“

„Ne,“ zabručel a klepal do stolu konečky prstů.

„To je škoda, že si tohle myslíš, protože, víš, že se můj otec nezachoval jako hajzl a nepodváděl mámu navrch toho všeho, čím si prošla, by mě dost uklidnilo.“

Desmondův otec umístil nádobky s hořčicí a kečupem zpátky do stojanu a zarovnal vidličku a nůž s prostíráním. Uběhla dobrá minuta, než znovu promluvil.

„Případ byl uzavřen.“

„Cože?“

„Šerif Talbot. Uzavřel ten případ.“

Desmond nevěřicně potřásl hlavou.

„To přece nemůže.“

„Je to deset let,“ vysvětlil otec, „už ho nenajdou.“

„Ale co otisky? Mají jeho otisky!“

„Nikdy tě nenapadlo, proč jich ten hajzl nechal všude po domě tolik?“

Desmond znal odpověď. Tím, jak pořád dorážel na policii ohledně stavu vyšetřování, se toho nakonec na komisařství v Lincoln Parku celkem dost dozvěděl. Pevně semknul prsty kolem sklenice.

„Bylo mu ukradený, že se najdou, protože nikdy neseděl ve vězení,“ odpověděl.

„Nebylo mu to jedno. Věděl, že bez portréту policie nic nezmůže.“

„A chtěl všechny povraždit, aby nezůstali svědci.“

„Ano. Jsi tady, protože náš pes té zrudě zabránil, aby tě dorazila.“

Desmond sklopil oči a nasál brčkem obsah sklenice.

Kyselá pachut.

Mladík byl jediný, kdo se k vrahovi dostal tak blízko, tváří v tvář. Bohužel viděl jen špinavou kšiltovku a čelist s krátkými vousy. Identifikace pachatele mezi stovkami fotek ze spisů, které mu ukázali, nikdy nevedla k žádnému výsledku.

„Stačilo mu zůstat v klidu,“ pokračoval otec.

„Nebo si vzal rukavice.“

„Dřív nebo později udělá chybu a jeho otisky ho usvědčí.“

Příchod servírky s obrovským tácem je překvapil. Položila tác s bujarým veselím, které vedle zachmuřeného výrazu zákazníků působilo jako palačinka dopadlá vedle pánve. Slíbila, že se vrátí s konvicí, a zahanbeně se vytratila.

„Mňam,“ pronesl Desmond nepřesvědčivě.

Poté si polil lívance javorovým sirupem. Otec vstřebával vůni párků a toastového chleba, zavřel oči a odsunul svůj talíř.

„Když ‚se to stalo‘, přestali jsme si s matkou rozumět. Kvůli mně nechala studia umění v Chicagu, aby následovala chláпка, co si uprostřed zapadákovy myslel, že je prezident vesmíru. Špatně snášela má finanční škobrtnutí. Když jsem naše úspory utopil v autoopravně, už se na mě nikdy nepodívala stejně. Po Cassiině smrti se to jenom zhoršovalo.“

Promnul si rukou obličej, vzpomínka ho stále pálila.

„A představa, že jsem tehdy byl víc než tisíc mil od domova...“

Desmond polykal lívance bez jediného nadechnutí jako v těch přiblblých soutěžích, kdy musí soutěžící do minuty spořádat co nejvíce jídla. Času totiž ubývalo a za chvíli už nebude schopen cokoliv spolknout. Věděl, kam otec míří.

K nejbolestivější části.

Tam, kde syn selhal.

Přes statečnost, kterou prokázal, přes každodenní oběti, které přináší tím, že bez váhání zastává všechny domácí práce, aby ulevil depresivní matce a zastal chybějícího otce, bude Desmond nezvratitelně označován za viníka.

„Kéž bys toho psa nepřivázal.“

**DVOJITÁ VRAŽDA V NARCISSE:
DESET LET POTÉ JE VRAH STÁLE
NA SVOBODĚ.
PŘÍBĚH TRAGICKÉ NEDĚLE...**

Šerifa Talbota kontaktoval 17. července 1966 jeho zástupce Duke Hudkins. Právě dosnídal ve společnosti manželky. Zrovna se odehrálo drama v domácnosti manželů Blurových a jejich dvou dětí, rodiny z okresu Ottawa.

Šerif dorazil na místo jako druhý policejní důstojník. Zástupce šerifa Hudkins na něj čekal u verandy. Po jejich boku stál James Grove, ke kterému neteř paní Blurové běžela pro pomoc. Zbraň mu visela u pasu, ale zdráhal se jít podívat dovnitř do domu. Pat Talbot vešel jako první.

Co si pamatuje, jako šerif ještě nikdy nezažil místo činu s takovým množstvím krve. Výjev, který Patovi Talbotovi zůstane navždy vrytý v paměti:

— Paní Jeffersonová, starší sestra paní Blurové, v osmém měsíci těhotenství. Umístění těla na schodišti, téměř vodorovné, hlava zapříčená mezi dřevěnými sloupky zábradlí, na kterém byla viditelná stopa zakrvácené ruky.

— Paní Blurová ležící uprostřed kuchyně. Rozdrčení průdušnice a krčního obratle. Zázrak, že přežila.

— Cassie Blurová, 5 let, ležící v trávě za domem. Bodná rána do zad. Dívce chyběl jeden sandál, později nalezený v záhonu. Zemřela při převozu do nemocnice.

— Desmond Blur, 8 let, schoulený na cestě ke stodole. Vážně zraněn. U nohou udýchaný a vyjící pes s tlamou od krve, který měl ještě tolik sil, že dokázal hrozit každému, kdo se přiblížil k mladému páníčkovi. Jednu zadní tlapku měl téměř přeseknutou. Skrčený policista nahmatl mladíkův pulz: byl v bezvědomí, ale živý.

Těžký den, předzvěst náročného vyšetřování. Počínaje policejním portrétem vraha. Paní Blurová nebyla schopna podat jakýkoliv popis útočníka kromě pachy potu a pančovaného piva, který z něj táhl, zápach muže, který se několik dní nemyl. Tento detail jako první udal směr – mohlo se jednat o jednoho z těch vandráků, kteří se potulují po okrese a přepadají hlavně osamělé ženy a čerpací stanice. Trestné činy byly spáchány kuchyňským nožem paní Blurové, z toho jsme vyvodili, že vetřelec nepřišel se záměrem zabít a že se na místě pravděpodobně zastavil náhodou. Samantha Jeffersonová, neteř, také nemohla být nápomocná, neboť ze stodoly, kde se nacházela, nemohla rozpoznat útočnickovu tvář, ale popis jeho oblečení a postavy souhlasí se svědectvím Desmonda Blura. Muž měřil víc než metr osmdesát, při chůzi měl rovná záda a pohazoval rukama. Na sobě měl džíný, kotníkové boty, tričko barvy khaki a černou kšiltovku bez nápisu. Chlapec dodal, že muži mohlo být kolem

třiceti a byl špatně oholený. Tato poznávací znamení se druhý den dozvěděl tisk, který rozšířil zprávy o největším masakru, jaký kdy ottawský okres zažil.

Samantha Jeffersonová dodala další důležitý prvek, který neseď na hypotézu o tulákovi, se kterým se to zvrtilo. Když slezla ze stodoly, všimla si dívka žlutého vozidla zaparkovaného u krajnice na křižovatce East 150 a South 540, několik metrů od domu. Rychle jsme zjistili, že se jedná o Ford Mustang, který několik svědků vidělo projet městečkem Commerce směrem na South 570 v ranních hodinách téhož dne. Oznámení bylo předáno policejním stanicím států Oklahoma, Kansas a Missouri. Ale o osmačtyřicet hodin později nebyl Mustang k nalezení. Šerif Talbot nepochyboval, že se ho vrah zbavil. Fakta mu dala za pravdu – 26. července učinily tři děti objev u jezera Oologah čtyřicet mil od Aftonu. Žlutý Ford Mustang, model z roku 1964, napůl potopený a schovaný v křoví. Vozidlo ukradené v Detroitu 15. července, tedy dva dny před dramatem, pomohlo objasnit, že vrah s jistotou přijel z Michiganu. Na dně jezera byl objeven nůž paní Blurové zabalený v khaki tričku a zatížený velkým kamenem. Šerif Talbot pak sňal otisky a apeloval v tisku na svědky, aby zločince nahlásili, s upřesněním, že 17. července se pohyboval pěšky v okolí jezera. Kancelář šerifa obdržela 28. července telefonát od páru, který ten den na jezeře Oologah rybařil. Vraceli se domů, až když se stmívalo, a na Vinita Road si všimli muže s kšiltovkou, jak kulhá na kraji silnice směrem k Nowatě. Tam byl v noci na 17. července ukraden pick-up, který byl ve stejný den nalezen na parkovišti supermarketu v Kansas City. Vrah uprchl směrem ke Coffeyville a zamířil

do Texasu. Pravděpodobně si na cestu do Nového Mexika či do Colorada vypůjčil jiné vozidlo.

Bez policejního portréту muž stále nebyl nalezen.

Roky se šerif Talbot zabýval důkazy, spojoval informace s jinými případy, hledal sebemenší společný jmenovatel. Nakonec se přiměl dvojitou vraždu rodiny Blurových vnímat jako na jeden z těch případů, na který policista natrefí jednou v kariéře a ve kterém shody okolností nahrávají vrahovi.

Jednoho dne muži z Detroitu, který chodil vzpřímeně a mával před sebou rukama, přeskočilo. Podřezal těhotnou ženu v domě a v zahradě probodl dívku. Vážně zranil matku od rodiny, jejího syna, zmrzačil psa a celý od krve odkulhal, aby mohl sednout za volant žlutého Fordu Mustanga.

Byla to neděle odpoledne.

A nikdo nic neviděl.

Pokud můžete pomoci policii, kontaktujte prosím noviny, které informace předají dál.

D. G. B.

Blíženci (22. 5. – 21. 6.)

Mnoho z věcí, kterých můžete dosáhnout,
je spojeno s tím, co od vás vyžadují jiní.

Srpen 1980

Las Vegas, Nevada

Před očima jí tančily spirály, jako by za ně cosi škubalo. Občas do ní někdo vrazil. Ztratila se v davu na Stripu. Janet Davisová málem zakopla a pak se dala znovu do kroku, pohled jí kalily slzy, po tvářích se jí rozpíjely dvě čáry.

Před obličejem jí vybuchovaly salvy smíchu, nahodile se ozývající na bulváru, jak si mladé páry užívaly tyto ochromující chvílky štěstí. Momenty, na které budou později vzpomínat, aby byl jejich každodenní život aspoň snesitelný. Janet Davisová, ukolébaná bezstarostností v nepřítomnosti muže, který ji zrovna opustil, také ochutnala opojení, ale to její vedlo jediné k smrti.

Černé vlasy jí na zádech splétaly závoj, kterým se zahalují ženy cizoložnice.

Jsi akorát coura.

Ve vzduchu se mísily tisíce polibků a přinášely opojné vůně ještě umocňující migrénu, která jí klíčila v hlavě. Muž ji políbil na ústa a zlomyslně se usmíval na její pihy. Potom ji začal prolévat šampaňským.

Jsi akorát špinavá coura, Janet.

Nevěřícnost se změnila v malátnost. Svět se rozpustí, spláchne do odpadu, popelník uprostřed stolu použije místo výpusti umyvadla.

Celé to byla jen hra.

Strašlivá hra.

Před třemi dny našla svého milence v Las Vegas s hotovými penězi, dost na to, aby odkoupil část společnosti, kterou vlastnila manželka. Chystal se opustit ženu a nastěhovat se k Janet do Los Angeles. Byl do ní blázen a ona se nabídla, že mu obnos půjčí.

Svoje prachy už nikdy neuvidíš!

Ve volném dni si zajeli do Golden Nuggets, každý měl vlastní pokoj. On trval na tom, že musí partnerce prokázat určitý respekt, chtěl se v luxusu chovat ctnostně. V hotelu se choval přehnaně opatrně, procházel kolem Janet a předstíral, že ji nezná, dával si s ní schůzky u sebe v pokoji a do jejího nevstupoval. Mimo kasino jí daroval všechno, co si přála, za šperky, restaurace a představení platil velkými bankovkami. Třetí den ji pozval na večeři do kasina Riviera, ve tváři se mu zračil smutek. Janet, posilněná alkoholem a jeho mlčením, si najednou všimla, jak zvedá sklenici a dívá se na ni s nechutí.

„Uvědomuješ si, co děláš svému manželovi? Co řekne, až uvidí, že jsi mu ukradla všechny ty prachy?“

Mezi všemi svůdně oblečenými ženami, které se přijely do Las Vegas spustit, vypadala mladá žena v černých šatech s půlkruhovým výstřihem ještě drobnější.

Jsi královna všech cour!

Řasenka Rimmel jí tekla až ke krku a vykreslovala nejistou cestu až k srdci. Před chvílí ji muž do jemné dlaně pravé ruky vložil krabičku s barbituráty, než ji uprostřed Stripu opustil.

Viš, co ti zbývá udělat, drahoušku.

Za čtyři měsíce jí zničil život.

A teď se vrátí k manželce.

Ona má alespoň morální zásady.

Její silueta byla náhle chycená v přílivu čumilů, veškerá mužská smyslnost ukrytá pod maskou lži, navždy ztracená.

Nekontrolovatelné hryznutí ztráty.

Jak Janet toho muže milovala! Jak dýchala na nejstřeženější místa jeho kůže, zbožňovala drsnost jeho hlasu a prudká gesta, slíbávala sůl jejich lásky, z plna hrdla pila jejich smích pod promočenou dekou. Jak tohoto muže z noční můry milovala.

Janet došla až k hotelu Paleček podle blikající řady neonových světel. Dveře pokoje se před ní otevřely, jako by do nich strčila neviditelná ruka. Hned zamířila k minibaru. V nešťastném elánu se chopila lahvičky whisky, vyprázdnila ji do sklenice s ledem a na čtyři doušky vypila obsah. Potom třesoucí se rukou, rána se jí neustále otvírala, napsala na podtácek jedinou větu, kterou byl její mozek ještě schopen dát dohromady:

„Odpusť mi, Done.“

Duben 1998

Redakce Chicago Sun Times, Chicago, Illinois

Ulicemi města se proháněl divoký vítr. Benjamin Blur si cestou z parkoviště musel přidržovat klobouk. Před budovou chodcům překážely dodávky ježící se parabolickými anténami postavené šikmo na chodníku. Muž vešel do vstupní haly, kde si televizní štáby pomalu sklízely vybavení. Došel k recepci, představil se a dožadoval se vidět syna. Úsměv, který mu věnovala recepční, byl průhledný jako potůček.

„Gratuluji, pane Blure,“ dodala, když zamířil k výtahům.

Mezi prvním a čtvrtým poschodím sejmul pokrývku hlavy, rozeplnul si plášť a ze saka vytáhl obálku ze sulfátového papíru. Benjamin Blur neviděl syna několik let. Báł se, že klukovi bude připadat, že zestárl – ve dvašedesáti se mu vysušené tělo nepatrně prohýbalo. Jít za ním do práce hraničilo s neslušností. Po Nořině smrti měli společného jen velmi málo, vzdalovali se od sebe a každý si šel za svými ambicemi, aby se od sebe jejich osamělé životy lépe oddělily. S přesností okamžiků, které nic nesmaže, se mu znovu vybavil patetický obraz – osmnáctiletý syn na kolenou před náhrobním kamenem polyká slzy a popotahuje do rukávu. Toho dne cestou koupili kytici, aby Nora

věděla, jak její nepřítomnost vrhá stín do jejich duší. Mladík za poryvu větru opustil hřbitov rozhodným krokem, pěsti sevřené v kapsách kabátu, a položení kytice na zamrzlý kámen nechal na otci. Desmond musel na autobus, chtěl dorazit včas na svůj pohovor v *Chicago Sun Times*. Toho dne bez ustání sněžilo a Desmond získal svou první práci v rubrice drobných zpráv. Benjamin respektoval jeho rozhodnutí se co nejrychleji zbavit dramatu z minulosti a potřebu svobody, jako když přeskochí závoru. Dalo se snad dělat něco jiného než ho nechat utéct?

Posuvné dveře se otvíraly do velikého prostoru ohraničeného sklem, rozděleného na prázdné kanceláře. Zdá se, že v pozdním odpoledni nikdo nepracoval. Benjamin Blur se koukl na hodinky – kam mohli všichni ti novináři zmizet? Řekli mu, na jaké má jet patro, ale už neupřesnili číslo kanceláře, ve které pracoval Desmond. Litoval, že o svém příjezdu synovi nenapsal. Tahle překvapivá návštěva byla hloupost; přetopená budova ještě znásobila jeho neklid.

Vydal se dlouhou chodbou, odkud vycházely výbuchy smíchu. Vedle ke konferenční místnosti, přes jejíž otevřené dveře se otevíral pohled na vzrušený dav jako na divadle – výkřiky, potlesk, cinkání skleniček šampaňského. Zastavil se na prahu, připadal si nepatříčněji než prodavač hot dogů před obchodem s hedvábím. Slavili nějakou událost dost důležitou na to, aby kvůli ní přijelo několik televizních štábů a sešlo se celé patro zaměstnanců. Přes tropickou teplotu v místnosti se pod kabátem trásl. Oslnivý úsměv hostesky, když se představil, malá dušička, když pronesla: „Neohlásím vás, pane Blure, překvapte ho.“ Všechno mu začalo dávat smysl.

Přítomné veselí se týkalo jeho syna.

Benjamin Blur cítil v puse štiplavou chuť, mechanicky si k sobě přitiskl klobouk a obálku.

„Hledáte někoho?“

Mladé ženě, která ho oslovila, bylo kolem třicítky, kovový přívěšek kaskádovitě spadl na výrazně přiléhavý kobaltově modrý rolák bez rukávů, vlasy měla stažené do drdolu tužkou.

„Omlouvám se za ten zmatek, ale dva naši spolupracovníci právě získali Pulitzera.“

Zrak mu spadl na obálku.

„Potřebujete předat dopis?“

Benjamin Blur pokynul hlavou a mladá žena se na něj zdvořile usmála.

„Dejte mi ji, postarám se o to. Je pro...“

Muž ztuhl.

V kruhu z cigaretového kouře uprostřed hemžícího se davu zahlédl na deset metrů svého syna. Zarudlý obličej pod osvětlením zářil. Jeden po druhém k novináři přistupovali lidé, aby ho poplácali po rameni, potřásli mu rukou až k loktu, objali ho jako mafiánského kmotra, dolili mu šampaňské. Vyzařovalo z něj dojemné, téměř magnetické štěstí.

Benjamin Blur pátral v paměti po takovém výrazu synova štěstí. To už je dávno, ještě v době, kdy Nora malovala a Cassie se učila první krůčky. Vydali se ve dvou na ryby k jezeru Oologah nedaleko od místa, kde šerif později objevil žlutý Ford Mustang a zakrvavený nůž. Desmond držel prut statečně celý den, doufal ve velkou rybu. Ve čtyři odpoledne začalo pršet, desítky ryb to přitáhlo k hladině, slunečnice černoskvrné, zablené a zářivé, které si dítě bralo do rukou a poskakovalo radostí, než je vsunulo do potopené sítě. Nikdy se nevrátili tak pyšní a promočení. Nora vyfotila ryby zaháknuté jednu vedle druhé na laně za žábry jako dlouhé černé perly náhrdelníku, jehož konce Desmond pyšně držel v natažených pažích. Byly mu čtyři.

Jaký úžasný úspěch jeho syna.

Benjamin sklonil hlavu a uložil si obálku zpět do saka.

„Je to pro pana Blura, ale stavím se jindy.“

Spatřil v pohledu mladé ženy něco tajemného, jakýsi výraz smyslné arogance. Desmond bezpochyby do téhle krasavice dělal.

„Můžu mu to položit na stůl, jestli chcete.“

„Ne děkuji. Nedělejte si starosti. Není to nic naléhavého.“

„Má toho teď hodně,“ omluvila se žena s drdolem. „Je to pro něj velký den.“

Úžasný úspěch jeho syna.

Nadšený úsměv té ženy.

Benamina Blura píchlo u srdce.

„Ano. Opravdu je to velký den. Na shledanou, slečno.“

Poupravil si klobouk na pečlivě učesaných vlasech a vydal se k výtahu.

Střelec (23. 11. – 21. 12.)

V tuto chvíli sedíte na dvou židlích zároveň.

Červenec 2007

Grand Canyon, Arizona

Lola zatím neměla to potěšení seznámit se s americkou policií. Až doteď jí televizní seriály servírovaly spíš přívětivé tváře policistů v béžových, předpisově vyžehlených uniformách. Také nebyla zrovna ve stavu, kdy by si uvědomovala, do jaké situace ji s dětmi manžel namočil.

„Vraťte se do auta, madam. Vraťte se do auta!“

Stejně jako když si člověk v kinosále hledá nejlepší sedadlo, vylezla, ale pak znovu zaujala své místo v přední části vozidla, neboť jí přišlo lepší při policejní kontrole sedět u manžela.

„No tak, Annette, jdi dozadu.“

„Cože?“

„Vrať se dozadu za bratrem!“

„Cože?“

Ledabylost její starší dcery dokázala být v některých situacích opravdu nesnesitelná.

„Okamžitě zavřete dveře, madam,“ vyštěkl policista, „vraťte se na místo.“

Během policejní kontroly nevystupujeme z vozu. Lola udělala chybu. Další na seznamu přešlapů, které udělala od začátku

cesty. Posadila se vedle syna. Ruka položená na pažbě zbraně za okénkem dávala pokyn držet se ve střehu.

Z výletu ke Grand Canyonu se stalo melodrama.

Pierre dostal ten špatný nápad zastavit u krajnice, aby zkontroloval, kudy jedou – přesně věděl, kde se nachází, ačkoliv jeho žena s ním ten názor už asi tři tisíce kilometrů nesdílela. Chvillemi byl napjatý a roztržitý, jako by jím procházel elektrický proud. Mohl za to Gaston, který vzadu dělal sestře ze života peklo, až si Lola musela s dcerou vyměnit místo, aby se situace zklidnila. Mohl za to také pracovník za přepážkou u vstupu do parku. Mladík položil Pierrovi řadu otázek, na které řidič opět nebyl schopen odpovědět, jako by nerozuměl angličtině, kterou pravidelně trénoval už od střední – sebeočividnější otázka v něm krystalizovala, aniž by kdy přeskočila jiskra porozumění. Ponížene předal štafetu ženě a potom náhlým sešlápnutím plynu vjel autem na turistickou stezku. Pierre se domníval, že začíná vlevo. Manželka tvrdila, že stezka začíná vpravo, nalevo se nacházely informace a obchůdky. Pierre vytrhl ženě pláněk parku z ruky a přesunul vozidlo k tarasu kousek před křižovatkou. V tu chvíli se všechno pokazilo – když řidič přistřižený při přestupku uslyšel policejní sirénu, špatně zareagoval šlápnutím na plyn. Siréna se jim podruhé důrazně vkrádala do uší. Pierre si myslel, že mu nevhodným způsobem naznačují, aby z místa urychleně odjel, chystal se popojet, ale Lola mu poradila, ať vypne motor a počká. Naštěstí ji poslechl. Dvě policejní auta teď stála pět metrů za nimi.

„Vystupte z auta, madam, a zachovejte si odstup.“

Lola byla celá nesvá. Zdálo se jí, že se otevřely špatné dveře. Za chvíli bude mít ruce na kapotě a budou ji prohmatávat. Přitom v pleteném svršku a lněných světlých kalhotách nepůsobila jako hrozba.

„Váš muž se dopustil přestupku, ale nejsem si jistý, že rozumí, co říkám. Pasy máte v zavazadlech v kufru. Je to tak?“

„Správně. V kufru našeho syna.“

„Nejdřív mi řekněte, jestli převážíte drogy, zbraně nebo kradené zboží.“

Lola potlačila úsměv při vzpomínce na revolver z bílého plechu a plastovou zbraň koupenou pro Gastona v Meramec Caverns, když projížděli přes Missouri.

„Ne, pane.“

„Otevřete zavazadlo a ukažte mi pasy, madam.“

Lole dělalo potíže vydolovat zavazadlo z kufru. Pierre ho zastrčil mezi dvě další, pod kočárek a prkno se Spidermanem. Podařilo se jí ho bokem vyndat. Potichu vynadala manželovi, který měl zvláštní talent uvádět rodinu do chaosu, a podala strážníkovi pasy.

„Cestujeme po Route 66,“ špitla.

Muž v uniformě přikývl a šel za kolegou, který zůstal stranou. Po nesnesitelně dlouhé době se vrátil s pasy.

„OK, *M'am*.“

Vysvětlil Lole, že manžel překročil povolenou rychlost a že vozidlo stojí na zakázaném místě. Dva dostačující důvody pro kontrolu totožnosti. Nepomohli ani to, že okamžitě neuposlechl. A pak Lola ještě navíc vylezla z auta. Omluvila se, skrývala však nečekaný pocit hlubokého zahanbení, vysvětlila důvod, proč se snažila vrátit na přední sedadlo, svedla to na neznalost pravidel a postupu policejní kontroly ve Spojených státech a obhajovala nadměrnou rychlost tím, že živě s manželem diskutovali o správné trase. Policista zjhl. Lolín úsměv a jemný přízvuk splnily účinek. Vstřícně Pierrovi vysvětlil, že při kontrole naměřil 51 mil v hodině místo povolených 40 na tomto úseku a že *pro tentokrát to nechá být*, čímž zarazil narůstající obavy členů rodiny, kteří zůstali v autě.

Lola téměř tančila radostí, když viděla hlídku odjíždět. Nemohla se dočkat, až vypadnou. Opustit tuhle bláznivou zemi, kde se nadměrná rychlost rovná téměř kacířství a kde by

přiložili pistoli ke spánku čtyřletého dítěte pod záminkou, že si táta zapomněl zapnout pás.

To odpoledne pořídila Annette nádherné snímky Grand Canyonu a sotva vylezli z auta, Gaston opět způsobil újmu svému otci, když se s radostí rozeběhl na kraj propasti.

Motel Econo Lodge, Williams, Kalifornie

Zatuchlý pokoj byl cítit vychladlým tabákem. Nohy černaly od špinavé koženky, zoufalého zbytku bývalého pohodlí, a propálená místa od cigaret zdobila použitá prostěradla náhodným vzorem. Přesto vyčerpaní a přemožení horkem strávili noc v tomto pokoji, cesta od Grand Canyonu do Williamsu byla nekonečná a potom mezi půlnocí a jednou ráno do úmoru sháněli čtyřlůžkový pokoj za méně než dvacet čtyři dolarů. Pierre podcenil vzdálenost – jeho specialita – a rozhodl, že bude lepší dojet do Williamsu než spát u Grand Canyonu v nehorázně drahém motelu. Dobře viděl velkého zajíce oslepeného reflektory uprostřed cesty, ale reflexy měl ochromené nevysvětlitelnou otupělostí, ani nedokázal zvednout nohu. Nezůstalo to bez následků na míru, do jaké si ho syn vážil.

„Tati, jsi zlej.“

Lola se probudila jako první s očekáváním ponurého dne. Otočila se ke svému muži a konečky prstů ho pohladila na zátylku. „Pierre, je devět.“

Muž se otočil, protáhl a schoulil se k ženě nosem mezi nadry.

„Pierre, zase prošvihneme snídani.“

Lola odstrčila manžela a posadila se na matraci. V tu chvíli pocítila slabou migrénu, která se jí rozpínala až k šíji. Na vedlejší posteli děti pořád ještě spaly, prostěradla zmačkaná pod holýma nohama. Gaston ležel napříč postelí a s nožkami opřenýma o stehna starší sestry zabíral všechno místo. Lola láskyplně plácla manžela po zadku.

„Dělej, vstávej!“

V 11 hodin 45 minut dobalila zavazadla. Přestože si vzala prášek, bolest hlavy se zhoršila. Každý pohyb zvětšoval nepohodlí, chtělo se jí modlit, aby bylo ticho a zmlkly veškeré ozvěny. Pierre byl od desíti v prádelně ve vedlejším bloku budov a děti se sotva dooblékly. Annette na sobě měla to samé co včera a Gaston si navlékl kovbojský oblek včetně plstěného klobouku.

„Gastone, nemůžeš si vzít kovbojské holínky, je moc horko.“

„Ale já je chci!“

„Vezmi si sandály.“

„Ne. Kovbojové sandály nenosí.“

„Sandály a kratasy.“

Gaston seděl na posteli vedle sestry, jejíž vlasy přirozeně schly, a odhodlaně si nasadil kovbojské vysoké boty. Lola si konečky prstů masírovala čelo, povzdychla si vyčerpáním. Neměla sílu se se synem dohadovat. Museli z pokoje odejít před polednem – načasování, které rodina nebyla schopna dodržet od chvíle, co se vydali na cestu. To samé v případě snídane. Teplé vafle a kaše se skořicí jim proklouzávaly mezi prsty už od Chicaga. Pierre Lombard se odmítal podřídít cestě, to ona by se měla podřídít jemu. Vstávat se slepicemi, vypnout motor v době svačiny a večere před západem slunce neladilo s jeho způsobem fungování. Lola mrkla na hodinky a ušklíbla se. Venkovní teplota stoupala závratnou rychlostí. O naskládání čtyř obrovských zavazadel do zvednutého kufru mercuryho se

běžně staral manžel. S tou migrénou se takové úsilí rovnalo pocitu, jako by jí někdo prorazil lebku krabičkou hřebíků.

V půl jedné si s žaludkem na vodě nasadila kšiltovku a brýle a přešla parkoviště směrem k prádelně. Telefonáty manželovi padaly do schránky – ob den si mobil zapomínal zapínat. Lola vycítila podraz – Pierre se potajmu vytratil do jednoho z těch starožitnictví, což jsou akorát léčky na hlupáky na Route 66, kteří chtějí zabít čas mezi praním a sušením a doufají, že padnou na vzácný poklad a za velké peníze ho prodají na eBay. Takhle se točením v bubnu sušičky trička srazí. Muž potřeboval pořádně vyčinit, chtělo to víc než jen slova, aby se vrátil do reality.

Venku bylo tak silné světlo, že Lola přestala vnímat okolí, stavby se zdály ploché a elektrické dráty se táhly do nekonečna. Bylo slyšet houkání nákladního vlaku přijíždějícího do Williamsu, což městu dodalo westernový nádech. Lola konečně dorazila do prádelny, kde stál o zeď opřený pytel se špinavým prádlem a stále čekal, až ho někdo rozváže.

„Říkáte, že odešel před více než třemi hodinami?“

„Ano.“

„A nevrátil se.“

„Ne.“

„A mobil nebere.“

„Hovory padají do schránky.“

Migréna se zhoršovala souměrně se stresem. Lola do sebe právě hodila další kodein. Hlas jí praskal jako plastový kelímek, který drtila v ruce. Docházel jí dech a cítila mravenčení v konečcích prstů.

„Madam, nepohádala jste se nedávno s manželem?“

Lola slabě pootočila hlavou směrem k dětem. Na chodbě policejní stanice si Gaston a Annette povídali s policistou. Zdálo se, že obdivuje Gastonův kovbojský obleček. Lola si pomyslela, jaké je štěstí, že jsou synovi jen čtyři. Bude pro něj lehčí se dozvědět, že se jeho otec vypařil kamsi do arizonských dalek a že pro zbytek rodiny tu Route 66 končí – tedy, kde pro ně už nic dalšího není.

„Paní, můžete mi prosím odpovědět na otázku? Měl nějaké zdravotní potíže?“

„Snažil se přestat kouřit.“

„Problémy v práci?“

Policistovi na obličej vyskočily bílé skvrny.

„Ne. Zrovna rozjížděl něco nového.“

„Trpěl váš muž depresemi?“

Lola roztřesenou rukou položila kelímek na stůl. V místnosti se zvláště setmělo.

„Myslím... myslím, že ne.“

Bylo jí najednou neuvěřitelné horko.

„Je vám dobře?“

Lola se pomalu sunula ze židle do zvláštního ticha jako zasažená bleskem.

Mezinárodní letiště Los Angeles, Kalifornie

Chlapec popojížděl rukou po skle, nataženým ukazováčkem sledoval trasu letadla vzlétajícího na obzoru. Ve svých kovbojských botách si stoupal na špičky a bradu si otíral do červeného šátku s nápisem Route 66. Hnědý šerifský klobouk se výrazně nakláněl dozadu a laciné laso mu viselo u pasu tak, že se málem rozmotávalo až na zem. Matka a dcera seděly o pár metrů dál, zavazadla opřené o nohy, a pozorovaly chlapce, jak si hraje. Pozorně poslouchaly reproduktor, cosi temného je však vzdalovalo od denního světla.

Zvonění, stejné jako to, při kterém Cary Grant zvedal sluchátko v Hitchcockových filmech, je přimělo se otočit. Ve stejnou chvíli pracovník konzulátu Étienne Suberville pocítil vibrace na pravém boku. Neohrabaně se zvedl ze sedadla a vytáhl telefon z pouzdra. Hovor s Community Relations Office od policie z Williamsu.

Poodstoupil od paní Lombardové, přijal hovor a pochodoval na napnutých kolenou, aby vyrovnal nadbytečnou váhu. V okamžiku se mu změnil výraz v obličeji. Nervózně si zajel prstem mezi límeček košile a vínovou kravatu, jejíž konec se

na úrovni pupíku zvedal – jeho postava ragbyového hráče se nesluchovala s nošením obleku.

„Jste si jistý?“

Tón hlasu prozrazoval rozpaky, které se snažil schovat za úsměv směrem k paní Lombardové, jejíž napětí mu něco připomínalo... ale co?

„Na pracovní účet? Známe přesnou částku?“

Představa vyvolaná v paměti, možná mu ta žena svým postojem neevokovala reálný obraz, ale něco mezi životem a fikcí. Pochyby se mu propalovaly do duše se stejnou jistotou jako nepřítomnost jejího muže – nebyla první, kdo tu takto před zarmouceným atašé stál a dožadoval se pravdy.

„OK. Předám informaci. Děkuji.“

Telefon zmizel do pouzdra. Étienne Suberville se otáčel kolem vlastní osy a drbal na čele.

Na chvíli se otočil zády k paní Lombardové.

Ukázal jí vyholenou šíji a záda ve správném úhlu, své zmačkané kalhoty. Musí vymyslet, jak jí to nejlépe podat.

Jako by se mu u nohy rozbilo sklo vrhající studené odstíny, nevěděl, jak si uspořádat myšlenky.

To, o čem ho williamská policie informovala, se vešlo do několika málo vět. Nějaká osoba vybrala z bankomatu obnos ve výši devíti set dolarů z kreditní karty Pierra Lombarda sotva hodinu po jeho zmizení. Touto osobou byl sám Pierre Lombard, jak dokazuje videozáznam. O osmačtyřicet hodin později provedl finanční převod do bankovní instituce v Nevadě. Podle zaměstnance, který měl transakci na starost, odůvodnil klient výběr hotovosti nákupem starožitností. Z jeho pracovního konta byl se souhlasem francouzské banky vybrán obnos ve výši osmnáct tisíc dolarů. Atašé konzulátu se rychle podíval na světelnou tabuli nad odbavovacím pultem. Letadlo odlétalo za čtyřicet minut. K pultu si volali rodiny s dětmi. Étienne Suberville pokyvoval hlavou a přistoupil k paní Lombardové.

„Mám dobré zprávy.“

Žena se zvedla. Její smaragdový pohled jí pronikal se stejnou jistotou jako pálení jehly pod kůží.

„Policie našla mého muže?“

„Ještě ne. Ale buďte klidná, je v pořádku,“ ujistil ji.

Příslušník konzulátu si nacpal ruce do kapes a promluvil o výběru peněz ve Williamsu. O transakci v Nevadě. S každou větou k ní přicházela slova plná hořkosti.

„Pan Lombard se zdá být naprosto klidný a při smyslech. Nemyslíme si, že jednal pod jakoukoliv hrozbou.“

To nejtěžší teprve přijde.

Říct to bylo potřeba, protože Pierre Lombard ještě může zamíchat kartami, jak se mu zachce.

„Budeme muset počkat, až mu vyprší platnost turistického víza za tři měsíce od vstupu na americké území, než začneme jednat dál, madam.“

Upřesnil, že suma osmnácti tisíc dolarů byla vybrána v bance v Las Vegas.

Potom přijde ticho, těžší vším nevyřčeným než kufr muže s nadměrným zavazadlem.

Kozoroh (22. 12. – 20. 1.)

Najděte si kreativní aktivitu
a upusťte trochu páry.

Listopad 2007

Route 66, Kalifornie

Podlouhlá místnost byla cítit čerstvou barvou a smaženou rybou. U bělostné zdi stál jukebox z šedesátých let s břichem plným desek. Host, který právě vešel do budovy, se k němu opatrně přiblížil, jako by se bál vyrušit kojence ze spánku.

Přístroj byl v docela špatném stavu, špinavé neony vydávaly ponuré světlo jako pomíjející duha, většina popisků nešla přečíst, inkoust se nakonec smazal. Klient zamrkal úžasem – přímo před ním se tyčil pravý jukebox Wurlitzer. V kanceláři měl kopii, která uměla 45 otáček za minutu. Muž odjakživa snil, že jednou na vlastní oči uvidí přístroj funkční, a osud ho přivedl sem, do napůl opraveného baru v opuštěné díře na Route 66.

Z pravého ramene se mu sesul ošoupaný batoh. Nacpal do otvoru přístroje čtvrták, vybral jedinou píseň, která mu v té změti country zpěváků a starých hitů bělošských interpretů byla povědomá, a nasládlý hlas Peggy Lee do nostalgických kulis okamžitě vtiskl život.

*I'm feeling mighty lonesome
I haven't slept a wink*

*I walk the floor and watch the door
And in between I drink
Black coffee*

Projasnění ale dlouho nevydrželo. Z boxu u zdi vyšel pronikavý zvuk.

„Hej, čoveče, tohle není písnička pro chlapa! Patti, vypni ten krám.“

„Buď zticha, brouku, pro jednou se tu hraje dobrá muzika.“

Chlápek se vyklonil do uličky. Pár jasně modrých očí osvětloval hubený obličej pokrytý neupravenými vousy. Byl ještě starší než ten jukebox. Sahal do doby bezdrátové telegrafie. Naznačil zákazníkovi, aby šel blíž.

„Turista?“

„Turista.“

„Němec?“

„Francouz.“

„Ach. Francie, Eiffelovka... Jak že se to ten váš prezident jmenuje?“

„Sarkozy.“

„Ne. Ten před tím.“

„Jacques Chirac.“

„Chirac! Jo. Odmítl vyslat francouzské jednotky do Iráku. To nebylo dobře. Vůbec to nebylo dobře. Když víme, co my jsme pro Francii všechno udělali. My Američani jsme za vás ve čtyřicátém bojovali. Chirac je ostudou vaší země!“

„To s tím nemá nic společného,“ odvětil turista. „Byli jsme u americké války za nezávislost. Proč bychom jeli válčit do Iráku? Kvůli ropě?“

Stařík v boxu zkoumal jeho pohled.

„Jo, hele, ale ty prezidenty byste si měli líp vybírat.“

Uklidnil se a ztišil hlas.

„Co si dáš k pití?“

„Pivo.“

„Posaď se. Patti! Dvě piva,“ zavolal k pultu.

Turista si odhodil tašku na lavici a usadil se naproti staříkovi. Linula se z něho zvláštní vůně papírmaše, jak to bývá u některých starých lidí, ale vedle špinavých motelů, kde strávil posledních pár nocí, se to dalo snést. Muž se celý hrbil, klenul ramena a krčil paže, vousy se mu stáčely.

„Co děláš v týhle kalifornský díře?“

„Netuším.“

„Máš někam namířeno?“

„Nevím.“

„Moc toho nevíš, co?“

Turista zatahal za cípy kožené bundy vyšisované sluncem.

„Zítřka se musím rozhodnout. Buď půjdu na policii, nebo...“

„Nebo co?“

„Nic. Vlastně jsem poslední dolary utratil za tohle pivo, nemám na výběr.“

Stařík se narovnal na opěradle koženkové sedačky.

„To pivo je na mě. Udělals nějakou pitomost?“ dodal s mrknutím oka.

Turista pokrčil rameny. Rty měl vysušené, popraskané suchým závanem chudých dní.

„Lhal jsem sám sobě a své ženě. Celé rodině.“

„Víš, o čem je tahle písnička?“

„Jo. O ženě, která čeká na svého muže. Kouří a pije černý kafe.“

„Proč sis vybral tuhle?“

„Protože jsem opustil ženu a dítě?“ řekl s úsměvem, který vyvolával lítost.

Pohled starého muže potemněl, jedno rameno se mu bezdůvodně zachvělo.

„To je hnusný, tohle. Opustit svoje děti. Lidi, co tohle udělaj, by měli viset. Proč jsi je opustil? Nevypadáš na špatnýho chlapa.“

„To... to se těžko vysvětluje.“

„Až tě policajti pošlou domů, budeš muset pro manželku vymyslet odpověď.“

Servírka upustila dva papírové tácky na stůl a položila na ně láhve. Podobala se Bette Midlerové v zrzavém období, měla indický šátek ve vlasech a na nose kulaté, příliš velké brýle.

„Dvě světlý pro pány.“

„Díky, krásko.“

„Není zač, zlato.“

Odcházela beze spěchu. Poslední noty zazněly do ztracena přes zaskřípání a deska se vrátila na své místo. Stařík natáhl paži a popadl láhev. Ruka se mu třásla.

„Proč si tu nenajdeš práci, než si to všechno srovnáš? Co umíš, kromě toho, že vybíráš příšerný písničky?“

„Hrát na kytaru.“

„To by mohlo Patti zajímat, ale pochybuju, že ti to zaplatí hotel na každou noc. Cos dělal ve Francii?“

„Byl jsem novinář.“

„Ach tak. To je mnohem lepší. V televizi?“

„V tisku. Pro hudební časopis.“

Stařec zvedl pohled ke stropu.

„Už chápu, proč ti tvůj život ve Francii připadal na nic. Co to je za pitomý povolání? Novinář se zajímá o novinky, kriminální příběhy, to je to, co chtějí lidi číst, ne rozhovory s rapujícíma negrama. Anglicky píšeš stejně špatně jako mluvíš?“

„No, a to jsem teď aspoň vypil pivo. Nalačno si neumím ani objednat jídlo.“

Turista si opřel prst o spánek.

„Měl jsem to v hlavě všechno pomotané, byl jsem úplně mimo. Zdály se mi příšerné noční můry. Pomýšlel jsem na sebevraždu. Ale už je to lepší. Může se tu kouřit?“

Stařík se rozchechtal. Pohledem mu projel šibalský záblesk.

„Ty se mi líbíš. Jo.“

„Ano? Protože kouřím?“

Podíval se směrem k servírce, která za pultem listovala časopisem, a pak se naklonil ke svému protějšku.

„A co kdybych ti vyprávěl příběh? Ale ne ledajaký. Příběh, za kterej by se majitelé televizních stanic upsali ďáblu.“

Patti se tužkou poškrábala za uchem.

„Neposlouchejte ho. Vypráví to všem! Zlato, přestaň prosím obtěžovat pána hloupými řeči.“

Otráveně se na servírku otočil.

„Nech toho, Patti. Nebo skončíš v mém příběhu. Oči ti polezou z důlků!“

Potom tichým hlasem dodal: „Ta má sluch, že by jeden nevěřil. Říkám jí Super Jaimie.“

Turista se cítil unavený. Opileckých příběhů už chtěl nechtěl za těch několik týdnů slyšel stovky, sbíral je po čím dál prostších barech s královským nánosem špíny. Příliš se na zpáteční cestě loudal, plody shnily nespokojeností. Nic není lepšího, aby se člověk sebral, než pach temnoty. Bylo na čase se znovu stát tím hodným tatškou, vrátit se k rodinnému krbu, pokračovat ve sladkém životě, prodávat vzpomínky ze zoufalství ztráty existence. Za chvíli pojede vlak. Zvedl se.

„Děkuju za pivo.“

Pevná ruka mu zabránila v pohybu.

„Počkej, hochu, ještě jsem s tebou nedomluvil. Můj příběh je možná tvoje jediná šance, jak se nevrátit k ženě s ocasem mezi nohama.“

Turista se vrátil na místo a narovnal si prodřený límeček na trička. Pořád ještě nevěděl, co je ve hře.

„O čem to je?“

Muž projel pohledem prázdnou místnost a upřel na něho svůj modrý pohled.

„Vrah z Route 66.“

„Vrah z Route 66? Neznám.“

„To je jasný, nikdy ho nezatkli.“

Patti od pultu obloženého žvýkačkami a čokoládovými tyčinkami vybuchla smíchy:

„To je on – vrah z Matky silnic! Ten, co nikoho nezajímá, protože nikdy neexistoval! Cpe tu historku všem turistům.“

„Nestarej se o to, čemu nerozumíš, holka. Povídám si tady s Němcem.“

„Francouz. Jsem Francouz.“

„To je fuk. Řekni mi, jak se jmenuješ?“

„Pierre Lombard.“

„Jakže?“

Turista zopakoval své jméno. Stařík na chvíli zaváhal. Po-
drbal si vousy.

„Musíš si vymyslet jiný. Nelíbí se mi. Nezní to tu dobře, je cizí.“

„Stejně, s mým přízvukem...“

„Kdo chce, abys mluvil? Máš poslouchat. A stejně, tady máme přízvuk všichni. Nikdo se tu nenarodil kromě chřestýšů a nějakýho blbýho druhu veverek.“

Najednou se začal na lavici kroutit a vytahoval něco z kapsy u kalhot. Na stole přistála zmačkaná bankovka.

„Tady je padesát dolarů. Tím si můžeš zaplatit noc u Stewa. Taky pronajímá bungalovy na druhé straně silnice. A zbývá ti dost, aby ses tu mohl nasnídat a navečeřet – protože motel je už dávno zavřenej – a ještě ti zbydou drobný. Pattiino jídlo nic nestojí, jestli nejsi náročněj.“

Reakce z druhého konce místnosti na sebe nenechala dlouho čekat.

„Slyšela jsem tě, brouku!“

„Vrať se sem zítra ve stejnou hodinu a já ti dám dalších pade,“ dodal potichu.

„Jste laskav, ale to nemůžu přijmout.“

Starý muž se napřímil, záda měl ztuhlá.

„Hej, Němčoure, nejsem charita, nabízím ti práci.“

„Opravdu? A co je to za práci?“

„Sepíšeš můj příběh.“

„Váš příběh? Jaký?“

„No tak, tys to nepochopil? Moc rychle mu to nepálí. Máš pravdu, v hlavě to máš nějak pomotaný a špatně ti to tam funguje, a proto máš taky život naruby. Snad nejseš závislák, že ne?“

Pierre Lombard se zamračil.

„Co vlastně chcete, abych napsal?“

„To, po čem budeme oba ve vatě, až prodáš práva nakladateli nebo velkému producentovi z Hollywoodu.“

„Aha, asi chápu. Vy chcete, abych vyprávěl ten příběh o vrahovi z Route 66.“

„Jo, přesně.“

„A tím vrahem jste vy?“ zeptal se Pierre najednou uvolněně.

„Řekněme spíš, že se dobře známe. Budu ti dávat padesát dolarů denně, než to všechno zapíšeš, protože já jako dítě neměl takový štěstí jako ty. Řekněme, že jsem moc nechodil do školy.“

Nadzvedl pravou paži nad stůl. Ruka se mu třásla až k ramenu.

„A hlavně mám tuhle ztracenou nemoc, kvůli který se nemůžu oholit ani se podrbat na zadku!“

Pierre přikývl.

„Takže ten váš ‚přítel‘ zabil hodně lidí?“

Stařík na něj zíral se znepokojivým zanícením.

„Daleko víc, než jsi měl ženských.“

Turista se znenadání zamyslel, zda je rozumné obírat o peníze toho starého blázna výměnou za pár tahů perem. Jeho příběh by bez pochyby zkombinoval to nejhorší z amerických seriálů vysílaných na kabelovce – krvavé vraždy, zmrzačení a opakovaná znásilnění.

„Poslouchejte,“ zmateně se dal opět do řeči, „nejsem si jistý, že jsem ta správná osoba na to, abych...“

Na znamení autority přistála na stole pěst.

„Nemáš jinou možnost. Já jsem si tě vybral. Tak to je. A nedoporučuju ti odmítnout. Co, Patti, že mě ten Němec nemá co odmítat?“

„Řekl ti, že je Francouz. Nech ho na pokoji, zlato.“

Pierre se podrbl na hlavě. Vlasy zažloutlé u konečků mu po obou stranách čela řídly.

„Dobře, poslouchejte, já si to rozmyslím a děkuji za těch padesát dolarů. Zítřka vám je vrátím, pokud se rozhodnu, že...“

„Zítřka ve stejnou dobu, nezapomeň si vzít něco na psaní. Dělej. Padej. Dělej!“

Při odchodu z restaurace se Pierre Lombard téměř potácel. Tři noci nespál v posteli a nejedl opravdové jídlo. Za několik měsíců přišel o všechny prachy. Zahrál jako blbec 8 v ruletě, od motorkáře koupil na ruku a potom prodal – za poloviční cenu – Harley Davidson 1200 Sportster Custom s modrou metalízou, kterou řídil bez helmy. Zbytek cesty šel pěšky, sešlapané podrážky mu dělaly krokodýla. Na sto metrů viděl slabý nápis motelu blikající pod hvězdnou oblohou. Padesát dolarů. Vyspí se v čistém povlečení, bude se moci nasnídat.

Rozhodující hra jeho života se hrála právě teď, v součtu všech partií už zbyla jen jedna. Pierre se dal znovu do kroku, zachumlaný do bundy jako zombie přitahovaná praskáním pouliční svítilny.

II. POŠKOZENÁ VOZOVKA

Beran (21. 3. – 20. 4.)

Cítíte se svobodnější a více sami sebou
než kdy předtím.

Čtvrtek 23. září 2010

Loyolská Univerzita, Chicago

„Jako většina inspektorů chicagského kriminálního oddělení, se kterými jsme spolupracovali, jsme s Williamem Bartlettem čelili více než dvě stě vraždám ročně, což dělá čtyři tisíce zabítí za dvacet let.“

Číslo se objevilo na monitoru v pozadí. V posluchárně kampusu Water Tower to zašumělo. Studenti měli položené notebooky na stolečku připojeném k sedadlu a bedlivě poslouchali svého profesora, autora práce *Sociologie zločinu*, držitele ceny Hanse Matticka Hawarda udělované Akademií kriminalistiky v Illinois.

„Ať už jste policajt, prokurátor nebo novinář, kriminální aféry vás mohou zavést na cestu hluboké samoty, způsobit vám probdělé noci. Věčný boj proti síle pocitů, které vám zaplavují podvědomí. Velmi rychle se odpoutáme od reality a stojíme před zohaveným tělem ženy nebo dítěte, aniž bychom projevíli jakékoliv emoce. V tom jsme stejně děsiví jako zločin, stejně odpudiví jako vrah. Čtyři tisíce zabítí za dvacet let, dokážete si představit ty škody na vašem soukromém životě?“

Ticho v sále.

Profesor si na nose poupravil brýle a pokračoval neutrálním hlasem:

„S Williamem jsme měli v rámci našich reportáží tu čest doprovázet týmy během vyšetřování. Nikdy jsme nepřekročili nastavené hranice, neodhalili nejmenší prvek, který by mohl ohrozit správný průběh právě probíhajících vyšetřování, neskrývali náročnost pracovních podmínek policie. Stejně tak jsme se s Williamem dohodli, že nikdy nebudeme přikrášlovat fotografie ani články.“

Na obrazovce se objevil barevný snímek. Byla na něm mrtvola muže zkroucená na zemi mezi odpadky, nohy a ruce svázané, obličej částečně utržený.

„Měli jsme přesné zadání, které nás omezovalo, ale bylo nezbytné. Například jsme se nikdy nesetkali s obviněnými, ale měli jsme přístup k některým důkazům ve složkách. Zúčastnili jsme se přípravných schůzek a mohli jsme jít s inspektory na místa činu, opět s podmínkou, že se budeme držet zpátky a půjdeme jen v jejich stopách. William udělal na jednom místě činu přes sto snímků. Vše jsme zveřejňovali pouze se souhlasem inspektorů podle jejich hierarchie. Fotky, například rozkládajících se mrtvol, byly někdy nesnesitelné.“

Snímky na obrazovce se střídaly, tiché důkazy násilného činu nebo utrpení, které muselo tělo podstoupit. Řečník se chopil dřevěného pultu a vypjal hrud.

„Žádám vás, abyste si pozorně prohlédli tyto fotografie. Jsou tím nejdůležitějším. Náš příspěvek k zachycení vývoje násilí na chicagském předměstí a sociologický aspekt, to je čtenáři ukradené. Ale zasáhnout a přetrvat dokáže určitý obraz smrti, násilné, zbytečné a také blízké. Všimněte si výrazu dítěte, který se odráží ve výloze v pozadí. Právě bylo svědkem výjimečně surové vraždy. A támhle se podívejte na postoj toho policisty, co se drží stranou skupiny na konci slepé uličky v Bronzeville. Proč je v předklonu a jednou rukou se opírá o zed? Co myslíte?“